

LBRIS

We know
books

Eve Chase
**ÎN MIEZ
DE
NOAPTE**

Traducere din limba engleză și note
ANDREEA FLORESCU

LITERA
București

1

MAGGIE

Paris, 22 mai 2019

Orice pericol trebuie să fi trecut. Mergând pe bicicletă, în zorii care cuprindeau Parisul, Maggie poate să respire din nou cu ușurință. Îi fusese groază de aniversarea de ieri. Dar iat-o aici, ajunsă la liman. Simțindu-se neobișnuit de bine. Maggie știe, așa cum știu numai oamenii care au supraviețuit anumitor lucruri, că a fi bine e totul. Un triumf tăcut. Nu ia nimic de-a gata. Nici soarele strălucind pe suprafața Senei. Nici foșnetul ritmic al unei frunze de castan sălbatic, prinsă în roata din față a bicicletei ei. Nici mirosul de cafea. Nici Parisul. Nici *viața* însăși.

Ridicându-se în șa, Maggie se proptește în pedale și accelerează, iar mânecile bluzei i se umflă în bătaia vântului ce poartă cu el izul de trufe al fluviului. Ochelarii ei supradimensionați – luați la reducere de la Le Bon Marché, unul dintre rarele cadouri pe care și le făcea – îi alunecă de pe nas, iar ea îi ridică înapoi cu degetul mare. Bicicleta se clatină.

Deși capricioasă, cu o frână îndoielnică, bicla sa la mâna a doua are nuanța perfectă de roșu a unui ruj parizian, așa că o adoră. Săltând în coșul din față,

se află o geantă din paie, care flutură deschisă, lăsând la iveală o baghetă, un Camembert puturos și o pungă plină cu piersici, periculos de aproape de margine și mustind în căldura începutului de vară. Întinzându-se ca să le îndese înapoi în coș, degetele lui Maggie ating pielea pufoasă a piersicilor, iar povestea începe.

Piersici. Ceva înăuntrul lui Maggie se împotmolește asemenea unui lanț care, pe neașteptate, trece de la o roțiță la alta. Îi cumpăraseră mamei sale piersici de la piață. Le ducea acasă într-o pungă maro de hârtie, care avea să se dezintegreze în burnița londoneză. Preț de o clipă o vede, cât se poate de limpede, pe mama ei ținând o piersică între degetele ei lungi și elegante. O vede cum surâde slab a nerăbdare.

Dezorientată din pricina amintirii – cum poate trecutul să se regăsească într-o pungă cu piersici? –, Maggie virează la stânga, ratând la mustață un alt biciclist, intrat în depășire. Telefonul îi sună pe fundalul rafalei de cuvinte franțuzești venite din partea lui. Intră căsuța vocală. O secundă mai târziu, sună din nou. Cum Maggie nu poate să nu răspundă la telefon – o nevroză care i-a fost inoculată cu douăzeci de ani în urmă –, frânează brusc în dreptul malului, acolo unde cei frumoși și tineri se plimbă și fumează, și se apucă să scoțoască prin geantă. Număr necunoscut.

– Alo?

– Eu sunt.

Tu. Vocea aia – aspră, cu accent londonez – îi răsună până-n măruntaie, lăsând-o fără aer.

– Hei, reușește să spună, după o clipă, de parcă nu mai vorbiseră de o săptămână, nu de ani buni.

El își schimbaseră numărul de atunci: ea îl apelase, de mai multe ori, doar ca să verifice. Maggie se bucură

că ea nu și l-a schimbat niciodată pe al ei. Are atâtea întrebări. E căsătorit? Are copii? I-ar mai veni, oare, cămașa în carouri pe care o ține ascunsă pe fundul șifonierului ei? Tot ce i-a mai rămas de la el. Nu are fotografii: nu se făceau pe atunci. Se întreabă dacă vi-sează și el la fel ca ea, trezindu-se brusc din somn, cu ghemul acela întunecat de frică și dor.

– Cum îți merge? întreabă el, precaut, blând.

Ea aude zgomotele unui oraș pe fundal – o, Doamne, ce oraș? –, o altă viață, care se desfășoară, deși pare cu neputință, în paralel cu a ei.

Cuprinsă de agitație și încercând să găsească neîntârziat un răspuns – un contract pentru o carte, un divorț, o mutare la Paris! –, Maggie se oprește, șocată să vadă pe mâna ei de treizeci și opt de ani, care strânge ghidonul bicicletei, pistruii provocați de soare. Cum naiba a ajuns să îmbătrânească fără el?

– Am vești, Maggie. Deci nu o sunase ca să vadă ce mai face. El își coboară vocea, ezitând: În legătură cu vechea casă a mamei tale, din Notting Hill.

Maggie se simte cuprinsă de un val de căldură. Picioarele i se înmoaie și se dă jos de pe bicicletă, care se prăbușește zgomotos la pământ, cam la fel ca femeia care fusese cu doar câteva momente în urmă. Piersicile sar afară din coș.

– Noul proprietar renovează.

– Aha.

Maggie trebuie să se lupte să rămână ancorată în viața ei de adult, câștigată cu greu. Să n-o lase să se facă praf.

– În ianuarie a fost depusă o cerere de reamenajare a subsolului. Maggie, nu te-am contactat pentru că

am crezut sincer că n-o să obțin aprobarea. Dar, zice înghițind în sec, au obținut-o.

Ar putea să închidă chiar acum, prefăcându-se că nu a auzit nimic. Să se concentreze asupra ambarcațiunilor care alunecă pe apa de un verde-argintiu. Sau asupra îndrăgostiților care se îmbrățișează pe Pont Neuf.

- Se vor face săpături, adaugă el, ca să se asigure ca ea a priceput implicațiile.

Maggie simte că o ia cu amețea. O stare vagă de detașare, de greață. Deși știa că avea să sosească și ziua asta, pe măsură ce anii au trecut, și-a îngăduit să creadă că poate nu se va întâmpla.

- Mai ești pe fir?

- Da, da, șoptește Maggie.

Dar o bună parte din ea s-a îndepărtat deja, pornind în zbor pe deasupra Senei și a acoperișurilor cenușii, înapoi la Londra, ca și cum ar fi încercat să recupereze ceva. Grupul de tineri parizieni o privește cu o curiozitate amuzată - ce e cu femeia asta, înconjurată de piersici? - și, pentru prima oară în ultimele săptămâni, se simte inevitabil și împovărat de englezoaică.

- O să te anunț când aflu mai multe, îi zice el, iar apoi face o scurtă pauză. Dacă vrei, desigur.

Da, ar vrea foarte mult. Rămân la telefon, legați prin tăcerea lor, prin răsufarea lor întetită, prin secretul lor îngrozitor, și nici unul dintre ei nu vrea să închidă primul. Apoi, cu un simplu clic, el dispăre din nou.

2

MAGGIE

Notting Hill, Londra, 21 mai 1998

Acea seară de joi a început ca oricare alta. Cerul londonez căpăta o nuanță de portocaliu prăfuit. Afară era călduț încă. Fereastra de la dormitor era larg deschisă, iar eu, cocoțată pe pervaz, mă jucam cu unul dintre rujurile mamei, când scoțându-l, când vârându-l înapoi în carcasa lui aurie și strălucitoare, în timp ce ea își întindea cu pricepere fardul de obraz, abia având nevoie să se privească în oglindă. Știam ce urma. Scrâșnetul ondulatorului de gene. Fluturările periutei de rimel. Luciul de buze, tamponat ușor cu vârful degetului. După zeci de ani de modelling, mama își aplica machiajul rapid și eficient, ca un *chef* care toacă o ceapă. Luând un șal din sertarul ei, l-a ridicat în dreptul feței și m-a întrebat:

- Da sau nu, scumpa mea Maggie?

Eu am scuturat din cap. Mamei i-a pierit zâmbetul și a aruncat șalul din cașmir pe scaun. M-am simțit și puternică, și rușinată. Normal că șalul bej (ea descrisese culoarea drept „cafenie”; în lumea ei, totul avea un alt nume) îi venea bine mamei, scoțându-i în evidență arămiul ochilor. Dar eu nu voiam să arate

bine. Și nici să se holbeze străinii la ea. Îmi doream să rămână acasă, îmbrăcată în halatul ei vechi, care mirosea a pâine prăjită cu unt.

Cunoscută simplu ca Dee Dee – faimoasă în anii '80 – mama avea patruzeci și unu de ani, fiind aproape moartă din perspectiva industriei de modelling. Însă își concepute o revenire neașteptată, farmecul ei abordabil dovedindu-se de mare succes în platourile emisiunilor TV de pe timpul zilei, unde împărtășea sfaturi despre modă și, îngrijorător, despre maternitate. Se discuta despre o linie de haine de lux pentru copii și o rubrică de parenting într-un periodic. Părea că e aproape de ceva extraordinar. Adorată de camerele de luat vederi și de telespectatori, dezvăluia tot ce ținea de viața noastră. Doar că nimic nu părea a fi adevărat.

Odată ce și-a recăpătat faima de odinioară, a început să poarte ochelari de soare din ce în ce mai mari și mai fumurii. Chiar și în zilele cele mai înnorate. Uneori, purta o șapcă de baseball trasă peste ochi. Mult negru. În seara aceea, o rochie neagră cu bretele subțiri, din satin. Murmurând versurile melodiei „Gold Dust Woman“, a celor de la Fleetwood Mac – pe care o ascultase toată ziua, ca pe un soi de imn –, mi-a adresat un zâmbet iubitor, distras, și-a lăsat capul într-o parte și și-a trecut degetele prin părul blond, care acum i se revărsa pe spate. Tata ratase cel puțin șase tunsori.

Sprrijinindu-mă la loc de rama scorojită a ferestrei, m-am împiedicat ușor pe spate, așa încât mama să ridice privirea și să zică: „Oh, ai grijă, Maggie!“ Doar că n-a făcut-o, fiind cu mintea în altă parte, la ale ei.

Dinspre stradă veneau tot felul de mirosoși – gaze de eșapament, fum de țigară, parfumul florilor de măr pădureț, iarbă –, care se amestecau cu parfumul mamei,

provenit dintr-o sticlă elegantă de pe măsuța ei de toaletă, pe a cărei etichetă scria *Comme des Garçons* (nu mirosea ca nici un băiat întâlnit vreodată de mine). Revărsându-se de pe terasa unor case înalte, decorate cu stuc alb, un val de râsete, de discuții în contradictoriu, de melodii fredonate, un câine lătrând, bubuitul înfundat al unei melodii ritmate, răsunând prin geamul deschis al unei mașini. În depărtare, vuietul traficului de pe Westway. N-a fost niciodată liniște. În doar câteva ore, tarabele aveau să fie aduse laolaltă, iar larma pieței stradale să crească până aproape de Portobello Road, precum o febră mare.

La nouă luni de la mutare, Londra tot nu suna ca acasă. Nu se simțea ca acasă. Ci mai degrabă ca și cum aș fi plecat într-o excursie cu școala în capitală, iar la întoarcere, din greșală, autocarul ar fi pornit-o din loc fără mine, lăsându-mă în urmă.

– Nu rămâne blocată în Surrey, scumpo, mă ruga mama.

Dar inima mea acolo rămăsese. Îmi era un dor crâncen, neabătut de plicticoasele comitate din jurul Londrei. Îmi era dor de tata. Și nu voiam să o iau de la capăt, la șaptesprezece ani, când abia pornisem la drum.

Pe măsură ce apusul se răsfrângea pe pereții dormitorului, mama s-a întors într-o parte, spre oglinda cu ramă aurită, și s-a privit critic, netezindu-și fusta în dreptul soldurilor. Pierduse iarăși în greutate. Eu m-am prefăcut că nu-mi pasă, dar purtam cu trei numere mai mult decât mama. Cu o coamă de păr de nestăpânit și cu ochelari de vedere, platitudinea mea provincială mă făcea să mă simt deopotrivă invizibilă și expusă în Notting Hill.

– Ești superbă, stăruia mama.

Dar eu începusem să mă întreb dacă nu cumva mă prezenta drept „Maggie, fiica mea“ ca să înlătore orice urmă de îndoială.

- Eu sunt tare neîndemânatică, vrei să mă ajuți tu, scumpo?

Mama s-a aplecat, ca să pot ajunge la încuietoarea lăntșorului, iar pielea ei era surprinzător de fierbinte sub vârful degetelor mele, de parcă ceva ar fi ars-o pe dinăuntru. S-a mai privit o ultimă dată în oglindă, o privire mai lungă, mai intimă, parcă pentru a-și aduce aminte că nu era doar mama mea: că ea existase și înainte de mine și că se extindea și dincolo de marginile mele.

- Spre infinit...

Fratele meu a trântit ușa de perete și a dat buzna în încăpere, îmbrăcat cu tricoul lui cu Buzz-Fulgerul și trăgând după el un arc-curcubeu din metal, urmat de Nico, cu piciorușele ei scurte și îndesate de bulldog francez. Zgomotos, irațional și atât de drăgălaș de se oprea lumea pe stradă să-l admire, Kit avea o energie debordantă și era mereu în mișcare. Cărlionții blonzi îi erau atât de strâns răsuciți, încât îți puteai strecura degetele prin ei și rămâneau așa, ca niște cercuri hula. La șase ani, știa deja să citească atmosfera dintr-o încăpere, așa că s-a oprit brusc și, cu sprâncenele împreunate, a întrebat:

- De ce ieși în oraș, mami?

Întrebarea lui Kit - nișărită, privind în urmă - a zăpăcit-o pe mama pentru o clipă.

- Sora ta mai mare are grijă de tine în seara asta, i-a răspuns ea. Nu te uita așa la mine, i-a spus, sărutându-l pe frunte. O să vă distrați.

Kit și-a ridicat ochii măslinii ca să-i întâlnească pe ai mei. Nici unul dintre noi nu era convins de situație.

Mama l-a amuțit pe Stevie Nicks și a tras geamul în jos, lăsându-l întredeschis.

- Te rog, Kit, să nu-i dai bătăi de cap lui Maggie.

- Mda, nu fi prost, am tradus eu pentru fratele meu mai mic, pe care majoritatea oamenilor îl considerau „cam dificil“, în timp ce prietenii mamei din Notting Hill îl priveau ca pe „un spirit liber“.

- Maggie! m-a avertizat mama, cu capul lăsat într-o parte, chinuindu-se să-și închidă unul dintre cercei. Dai o fugă până la Blockbusters să iei o casetă video? Dar să vă uitați la ea împreună. Nu să o pornești și să dispari în gaura aia neagră pe care o numești camera ta. Te rog. Și asigură-te că se spală pe dinți. I se mișcă unul.

Eu eram încă cu capsă pusă pentru faptul că mi-l lăsase pe Kit pe cap și că presupusese, în mod corect de altfel, că nu aveam nici un plan pentru seara respectivă. Sau pentru oricare altă seară. În acea lună de mai, lumea mea se reducea la dimensiunile dormitorului meu. Făcându-mă din ce în ce mai mică, îl cunoșteam ca în palmă - fiecare scândură desprinsă din parchet, fiecare țevă de încălzire, înfășurată în staniol, caldă precum niște cartofi copti sub tălpile mele goale -, ceea ce nu puteam spune despre străzile de dincolo de fereastra mea.

- Noapte bună, dragule.

Mama a încercat să-l îmbrățișeze pe Kit, dar acesta s-a tras în spate. Băieții aduc puțin cu câinii. Nu le place când pleci de acasă. Și simt lucruri.

Kit a luat-o la sănătoasa, urmat de Nico, iar mamei i-a căzut fața. Cu mâna la gură, a rămas cu ochii ațintiți asupra spațiului unde, până mai devreme, se aflase el.